

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 1.10
Pol leta 2.20
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „panaticah“ se plačuje za navadno tistopono vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 " " " " 2 " "
6 " " " " 3 " "

Za večje črke po prostora.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v unski ulici ter v Trstu, via Casserna, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici Via Mercato 12, I., naročnina pa uredništvu „Soče“, Via della Croce št. 4, II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim so naročnina sniža, ako se uglasijo pri opravištvu.

Srečna Avstrija!

Država, ki hoče dobro vspevati, mora imeti pred vsem zadovoljne in zveste državljane. Ako je ljudstvo nezadovoljno, nima vse one moči, ki bi jo sicer imelo v korist sebi in državi, ker nezadovoljnost šibi državno moč na razne načine. Nezvesto ljudstvo, ki ne mara za svojo državo in vladarja, ni nikoli zanesljivo, če tudi ima dovolj moči in dobrot na izbiro. Posebno se zahteva, da so prebivalci ob mejah uneti za svojo državo, da ne škilijo čez mejo k sosedu.

V tem oziru se je uže mnogo govorilo o Avstriji in o nje mejnih stražarjih ob italijanski meji. Avstrija je imela skoz mnoga leta dve italijanski kronovini Lombardijo in Benečijo, kateri je čislala kot najznamenitejša bisera v svoji kroni. Da bi si pridobila srca Lombardov in Benečanov, storila je za ti deželi vse, kar more storiti ljubezniva in bogata mati za čehljanega otroka. Ko smo domačini plačevali s papirjem, imeli so Lombardi in Benečani srebro, za katero smo jim plačevali nadavek ali agio. Vojaki so dobivali doplačo, ker jim je bilo priporočeno, naj trosijo med Italijani, da se pridobijo njih srca za mogočo Avstrijo. Da bi se italijanska zemlja priklenila na avstrijsko državo, zidale so se trdnjave v Benetkah, Mantovi, Veroni, Peschieri in drugih mestih, ki so požrle milijone. Ali vse to ni moglo pridobiti src, katera bi si bila Avstrija rada naklonila, niti obvarovati ono ozemlje, da bi se ne bilo odtrgalo od skupne naše domovine.

Zanimivo je prebirati v zgodovini tedanjih časov, kako se je vladalo v onih deželah, ki niso mirovale, dokler se niso združile z družimi italijanskimi pokrajinami v kraljestvo italijansko. Nezadovoljnost in nezaupnost prebivalstva bili ste sploh znani, vendar so se prizadevali framasonski krogi, da bi to zakrili avstrijski vladi ter da bi pokazali deželo v drugem svitu. To ni bilo težavno, kajti med Italijani so se vedno dobivali možje, katerim je bil žep najvišje načelo. Za denar storili so vse, celo vpili: evviva Austria. Kakor so v Rimu zahajali framasoni v cerkev k službi božji in so celo sv. sakramente prejimali vsakih osem dni, da so si tako pridobili zaupanje v duhovskih krogih, v katerih so potem marsikaj zvedeli, kar jim je služilo v pravilo in ravnilo, tako so si znali pridobiti v Lombardiji zaupanje avstrijske vlade in celo mesta policijskih načelnikov in skrivnih političnih poročevalcev. Dunajski arhivi pri ministerstvu notranjih zadev bi vedeli o tem veliko povedati.

LISTEK.

Deset božjih zapovedij v pravljičah.

Spisal dr. Franc Oblak.
(Glej št. 20.)

Preteklo je bilo eno leto in nikdo iz med njih, ki so bili, kakor smo povedali, o sv. Mavru pri Žančiču na Mostu, ni več mislil na tedanje dogovore. Vse drugače pevec Miklavž in volčanski fajmošter. Miklavž je od začetka večkrat prihajal v Volče k gospodu župniku, se je potem zgubil za kak mesec in je pripeljal spet kacega vsem nepoznanega moža k fajmoštru.

Leta 17. imel je pred svetim Matijem trg na Mostu nekako praznično lice. Ni bilo tistih dan onega veselega gibanja, kakeršno se kaže na sejmih, kamor zahaja vsake vrste ljudij. Zdelo se je, da danes je sejem samih mož, katere so duhovni pripeljali na Most. In res, tudi fajmošter iz Volče bil je tu.

Ob pol desetih uri zjutraj je začelo pozvanjati k sv. maši. Koliko je domačih Mostarjev imelo časa in vsi od drugod prišli možje se napotijo proti cerkvi. Pred cerkvijo se ustavijo in čakajo, da razvoni v cerkev. Tu si lahko opazoval, kako srčno so možje pozdravljali svoje dušne pastirje in sploh mašnike, kadar so šli v cerkev; tu si videl resno in razumno

Ko se je v Lombardiji vse pripravljalo na ustanovo, ko so uže poulični postopači poznali marsikatero nakano skrivnih komitejev, bilo je še vse neznanost zvestim Avstrijem, s katerimi ni hotel nikdo občevati, in politični poročevalci pošiljali so na Dunaj dolga poročila o novih bratovščinah, ki so se ustanovljale tu pa tam, ter omerjali, da postopanju cerkvenih oblastev in cerkvenim pobožnostim pa slovesnostim se ne more prav upati, da za temi na videz bogoslužnimi opravili in nravnimi poduki tiči za državo velika navarnost. Vsled takih poročil framasonskih pristašev nadzorovali so se javne verske veje, pri katerih je bilo vedno več prikritih političnih agentov; shodi framasonov in poznejih upornikov ostali so pa vedno prikriti in deležniki v sluhu prezvestih in preudanih, dokler se niso prikazali na barikadah.

Ko ste odpadli Lombardija in Benečija ostalo je še vedno precejšnje število Italijanov pod avstrijskim žezlom. O njih zvestobi do cesarja ni bilo dvomiti; a mnogi so se bali, da bi se ne zasejal nekdanji lombardo-beneški duh tudi med prebivalce, ki so se ostali Avstriji. Tega bilo se je toliko bolj bati, ker Italija je proglasila načelo, da je združena pa ne dovršena (unita ma non compiuta), da ima torej pravico še do nekaterih dežel, ki ne spoštujejo Humberta kot svojega kralja. Kako stojijo reči v tem oziru na južnem Tirolskem, odkrila je knjizica „Res Tridentinae“, ki je izšla letos v Meranu. Na Primorskem pojavljale so se od nekaj take reči, ki so nekako kazale, da med zvestim italijanskim narodom se nahajajo tudi okuženci, ki niso nikakor prijazni sedanjim barvam v političnem zemljepisu.

Taka dejanja so n. pr. da so poslali nekateri Tržačani svaka žida Luzzatta, državnega poslanca, v Firence, da bi prigovarjal Italijanom, naj zahtevajo za se tudi Trst; da se je iz neke tržaške skupine porodil Oberdank, ki je stregel po življenji presvitlomu cesarju; da se je cesarska pesem spremljala z žvižganjem in sikanjem, molitev za cesarja pa z ropotanjem z nogami; da so se po nekaterih mestih cesarski vojaki napadali po gotovem načrtu; da se je nekemu društvu zlomil drog, na kateri se obeša zastava, prav tiste dni, ko je imel priti v ono mesto presvitli cesar; da se je nekdo odpovedal predsedništvu v društvu, ker je odbor sklenil, naj se društvu vdeleži z zastavo cesarske slavnosti; da se podpirajo listi, ki molčijo o slovesnostih avstrijskih ter opisujejo na dolgo in široko slavnosti italijanske; da mnogo mladeničev zapušča vojaško službo in teka čez mejo; da se o našem parniku „Šte-

faniji“ po nekaterih listih nič ni pišalo, pač pa jako obširno o novem parniku italijanskem; da se katero društvo v 25 letih ni udeležilo nobene patrijotične slavnosti, pa z velikim hrupom Garibaldijev; da so iz nekega mesta nekateri junaki zbežali, ko je došel cesar ter odšli v Videm ali kam drugam; da so se neki mladiči hrupno udeležili Garibaldijevih slavnosti v sosednjem mestu z zastavo, venci in trakovi, z upitjem in kričanjem, ki ni bilo Avstriji v čast; da se je v mestnem starihinstvu tržaškem na galeriji ploskalo in upilo, ko se je nasvetovala kralju Humbertu zahvalna adresa; da so se po šolah razobešali zemljevidi, ki so kazali Trst, Istro in Gorico kot italijanske dežele; da so se v Trstu metale bombe o priliki avstrijskih slavnosti; da se je godilo to in mnogo drugega, kar ve vsakdo, kdor noče očij zatisniti.

Taka in enaka dejanja vzbudila so v mnogih državljanih, ki stavijo svoje upanje na Avstrijo, da v deželah, ki mejijo z Italijo, se je zasejal irredentski duh, ki je Avstriji sovražna.

Kakor mora ležati ta strah in to prepričanje na srcih zvestih Avstrijev. Kako hvaležni moramo biti torej knezu Hohenuolu, plemenitemu Burgstallerju in židu Luzzattu, ki so nas poučili, da navedena dejanja nimajo onega pomena, da vse to je le otroška igrača, da Avstriji ne preti nevarnost, da irredente na Primorskem ni. Težak kamen odvalil se nam je z naših src, ko smo izvedeli to prevselo novico Tržaški vladni list šel je pa še dalje in je dokazal pretekli teden, da niti v Italiji ni irredente. Po vsi pravici smemo torej klicati: srečna Avstrija! ki si prosta sovražnika, pred katerim so se mnogi bali. Zdej vidimo, da irredenta je le strašilo, katero so si izmislili domači Primorci, da bi sunili in obrekovali došle prevze in prevčane tujce!

Ali kakor Lombardija in Benečija nista bili popolno prosti vsake nevarnosti, tako žalbog tudi na Primorskem ni vse tako, da bi mogel framasonski človek mirno spati. Slovenski kmet in slovenski duhovnik, kakor pričajo razna poročila, nagujena sta k slovenski irredenti ter širita v čitalnicah, govorih in spisih poguben panslavizem. Od te strani preti po spoznanji framasonov Avstriji velika nevarnost. Nam kaže se pa ta nevarnost v popolnoma drugi svetlobi, tako da kličemo zopet: srečna Avstrija! ako v resnici nimaš hujšega sovražnika od slovenskega kmeta in slovenskega duhovna. Od vseh strani torej le sreča in sreča!

obrazu bogatejših in veljavnejših mož (tedaj še ni bilo novejšnih premožnih pokvek in pretvar, ki se svojim neslanim burkam in šalim radi sami smijajo), ki so se od družih bolj ubožnih mož na tem razločevali, da so bili bolj skrbno opravljani in da sta imela njihova noša in vedenje nekaj slovesnega na sebi. Tu si videl tudi lepo število pripovedovalcev, starih tu in tam manj skrbno opravljenih mož, katere je bil pripravil na Most naš Miklavž, ki danes ni imel pod pazduho več v platno zavitih ceter, ampak se je nosil in vedel, kakor kak oče župan.

Nosil je namreč Miklavž, kakor je bilo tedaj pri vseh odraslih možeh v šegi, hlače do kolena iz domačega rujavega sukna, ki so visole na kljuki zadej ob črnem po 3 prste širokem usajatem pasu; modre (sicer bi bile mogle biti tudi bele) dolge nogovnice, ktere so pod kolonom prišle pod hlače, ki na zunanji strani ob kolenu niso bile sešite.

Na konci pod kolonom razparanih hlače sta bila prišita irhasta črna in primerno široka trakova, ki sta prosto vihrala po mečah (ali kakor pravijo na bribovskem Slapu, po ribah“), če nista bila zvezana v petljo ali pentlo, da sta vzdrževala nogovnice pod kolonom. Čevlji, v kakeršnih so bili vsi moški obuti, pokrivali so našemu Miklavžu stopala do podgležnja ter so bili zgorej zapeti s široko svitlo medeno zaponko. Če bi bil Miklavž res oče župan, bi bila svitla srebrena zaponka nadomestovala petljo pri hlačah

ob kolenu in mesto medene zaponke na čevljih bi se bila svetila tam široka srebrena zaponka. Telovnik (lajbeč) z rudečega škrlata, ki se je le malo videl izpod rujavega suknatega zapotega jopiča, segal mu je le do križa. Če tudi je bilo mraz, je vender Miklavž z nekakim ponosom (kdo mu to zameri?) nosil klobučnat klobuk z okroglim oglavjem in s širokimi okoli in okoli nad ped dolgimi krajci, ktere so držali štiri sponi (črne vervice, ki so bile utrjene na enem konci v oglavji, na drugem v krajcih). Odpeta suknja z domačega rujavega sukna segala mu je do sredi noge (do sredi moči). Kadar se je Miklavž na klic kakega pripovedovalca pravljič naglo obrnil, videlo se je, da je suknja podšita z rudečim škrlatom. Na suknji sami nisi zapazil žepov, pa videl si, da je bila od zadej (kar se pri ženskah ni ushajalo) blizu križa razklana v dve peruti (škriona) in da so bile našite tam, kjer so se peruti delile, lepe zelene (pri drugih možeh pa tudi rudeče) avilnate rože.

Kadar so pa prišli možje in pripovedovalci iz Cerkljanskega kraja (kar se je malo pred sv. mašo zgodilo), oblečeni sicer kakor drugi možje, ali obuti z lepimi zavihanici (dolgimi škornjami z mehkega pa trpežnega usnja do čez kolena, ki se pri navadnem delu ob mečah zavihajo na dvojce) in opasani okolo ledja z rudečimi opasniki, ki so bili z volne pleteni in dvakrat okolo pasu oviti, gre jim Miklavž smijoč se modre nasproti, podá jim drugemu za drugim des-

Vlada in Trst

v šolskih rečeh.

O tem prevažnem predmetu govoril je poslanec Karol Klun v letošnjem državnem zboru tako le:

Nič boljše, moja gospoda, niso šolske zadeve v Trstu, kjer se niso urejene po postavi, temveč gospodari mestni zbor po svoji volji. Večina mestnega zbora pa ne pozna onega rodoljubja, katere je nedavno eden zastopnikov Tržaškega mesta poudarjal v risokijski zbornici s tako gorečnostjo. Priznamo sicer, da so one rodoljubne besede prišle iz odkritega groma, in da je v Trstu mnogo navdušenih rodoljubov. Zali bog je ta rodoljubna stranka v Trstu omejena in se mora pokoriti v vseh zadevah manj rodoljubnemu Tržaškemu mestnemu zboru. Ta pa do sedaj ni sklenil šolske postave, ker se ne strinja s njegovimi nameni in bi se moral zavesti po postavi; sedaj pa dela, kar in kakor hoče. (Prav res! na desnici.)

Vrhovno vodstvo Tržaških šol je izročeno posebni odboru, kateremu je načelnik mož židovski vere. (Čujta, čujta! na desnici.) Ni treba biti antisemit, tudi lahko visoko cenimo omejeno osebo, vendar razumemo, da je za večino katoliškega prebivalstva v Trstu veliko pohujšenje, velika sramota. (Dobro, dobro! na desni), ker bi se morali njihovi otroci vagojevati npravo-versko v šolah, ki so v rokah nekoga žida. (Čujta, čujta! in pritjevanje na desnici.) — Počlanec vitez Schöneger: Prav res! — Velika veselost.)

Treba je, gospoda moja, na korist npravo vsake in avstrijskega rodoljubja, da poudarjajo te neurejene razmere v Trstu prej ko mogoče, in da se tamošnja šola uredi po postavi.

Eden govornikov na ovi (levi) strani visoke zbornice je nedavno očital ministarstvu Taaffejevemu, da je vagojilo irredento. (Čujta, čujta! na desnici.) Nikakor ne! Vaša vlada jo je oživila ali vsaj skrbno vagojila, in glavno sredstvo ji je bila šola.

Ko se se vrli Tirolci branili skleniti deželno šolsko postavo po ukazu prajšnje vlade, takoj je prišla naudna uprava s naredbo, s katero se je začasno uredilo šolstvo na Tirolskem. Ko pa se je še bolj upiral Tržaški mestni zbor kot deželni zbor, ni se vladi zdelo potrebno, da bi uporabila svojo upravno pravico. (Čujta! na desnici.) Zakaj tega ni storila, ne vem; pride mi pa na misel izrek modrega belgijskega kralja Leopolda, ki je priporočil svojemu sinu, naj posebno skrbi za to, da prav stori svojim nasprotnikom, ker ma njegovi prijatelji tako ne bodo delali sitnosti. (Prav dobro! na desnici.) Tako je tudi tedanjsa vlada imela toliko poguma, da je rodoljubnim in cesarju zvestim Tirolcem vsilila šolsko naredbo, ker je vedela, da s tem ne bo omajala njihove zvestobe do cesarja in države. (Pohvala na desnici.) Poguma pa ni imela, da bi enako storila pri italijanskem mestnem zboru v Trstu, ker ga ni hotla vznemirjati. (Pohvala na desnici.)

Jašno je, da je ta slabost vlade Tržaškimi mogotcem dala še več predznanosti in poguma. Zato se pa tudi ne moremo čuditi, da so na slovenski zemlji v določenem redu ustanovili italijanske ljudske šole in z italijanskimi učitelji in njihovemu ukusu primernimi knjigami v šolskih knjižnicah razširjali svoje mišljenje med slovensko mladino. Ker ravno v šolah se najbolj goji in pomečuje nerodoljubni duh. To nam dokazuje žalostna prikazen, da postanejo otroci dobrih, rodoljubnih italijanskih, in otroci nemških in slovenskih starišev najhujši irredentisti. Uraščajo se

nico ter jih obrne k drugim možem, ki jih srčno pozdravijo.

Zdajci zavzovi k sv. maši in možje stopijo v cerkev. Volčanški fajmošter pristopi s cerkvenikom, ki je nesel pred njim mašne bukve, k altarju. Tiha sv. maša je trpela okoli pol ure. Po sv. maši obrne se gosp. fajmošter k ljudem, jih pozdravi s krščanskim pozdravom, govori nekoliko prav primernih besed o deset božjih zapovedih, pripoveduje, kako vsmiljeni Bog ni hotel pustiti človeka v temi gledé svojega bitja, gledé svojega imeca, gledé svoje časti in gledé družnih pravil, katere imajo urejati razmere človeka proti človeku, tako da je s tem pripravil pot za prihod svojega sina, nam odrešenika.

To je lepo razpravljalo, potem je nadaljeval: „Primi ste sam od blizu in od daleč, da se sedaj ko je sicer še pustni čas, tudi po krščansko malo razveselite. Jas sem v ta namen pripravil in podučil moža, da nam bodo pravili primerne povesti, katerim naj bo v podlago deset božjih zapovedij. Kje je za to primernejši prostor ko v cerkvi? Zato Vas vabim in povejte to tudi drugim ljudem, da jutre na dan sv. Matije pride kdor hoče ob 1 uri popolne k večernicam sem v cerkev, kjer bo odločen prostor za pripovedovalca povesti, o prvi božji zapovedi.“

Na to so odšli vsi iz cerkve, stvar pa se je hitro kakor ogenj raznesla po Mostu in po bližnjih vaseh.

stari izrek, da so renegati (odpadniki) vedno hujši, kakor pravi Turki. (Prav res! na desnici.)

Kako velika je predrznost Tržaškega mestnega zbora, in kako malo poguma je imela prejšnja vlada, spoznate po tem, da je za zemljepisje v mestni gimnaziji visel zemljevid, na katerem je bilo mesto Tržaške okolice narisano kot del kraljestva italijanskega (Čujta, čujta! na desnici), in vlada več časa ni imela toliko poguma, da bi odstranila oni zemljevid. (Čujta, čujta! na desnici.)

Pa kaj je nam treba segati tako daleč nazaj? Nismo li v zadnjem času doživeli slučaj, ki priča o samozavesti Tržaškega zbora in je bil nedavno predmet interpelaciji? Vočkrat smo se pritožovali, da južno deželo nimajo obrtne šole; končno nam naznanil gospod naučni ministar, da se bo takšna šola ustanovila v Trstu. (Poudarjali smo to sporočilo z odkritečnim veseljem, posebno pa, ker je gospod ministar v budgetnem odgovoru na vprašanje nekoga spoštovanega sozastopnika, da se bo v tej šoli lahko učila tudi slovenska mladina. Toda oglašal se takoj Tržaški mestni zbor in izjavil, da se dovoli obljubljene podpore, če ne bo italijanščina izključljivo podučni jezik v tej šoli. (Jako liberlino! na desnici.)

Če Tržaški mestni zbor predrži s svojo zahtevo, česar se bojimo po zadnjih dokazih gospoda naučnega ministra, bodo južne slovenske dežele brez obrtne šole, kakor poprej. Tržaška šola bo slovenski mladini zaprta, ker ne bo znala podučnega jezika. Slovaški mladini je skoraj vse jedno, je li podučni jezik v šoli italijanski ali kitajski. (Velika veselost na desnici.) Nova državna obrtna šola bo imela v tem slučaju le za italijansko prebivalstvo pravo vrednost. Treba mu je le še to doseči, da se ustanovi italijansko vseučilišče z vsemi mogočimi fakultetami, za kar je tudi že prošil Tržaški mestni zbor in v seji 7. t. m. za potrebno poslojpe tudi dovolil 600.000 gld. (Čujta, čujta! na desnici.) — Saj je to lepo! na levici.) Če pa v resnici koristi državi vedno zatiranje in zanemarjanje slovenskega prebivalstva na Primorskem, in ne morda mnogo škoduje, o tem nas podučni bodočnost, gospoda moja.

V Trstu je okoli 1400 slovenskih starišev poslalo prošnjo mestnemu zboru, da jim ustanovi za slovenske otroke slovensko šolo. Toda mestni zbor v Trstu se še toliko ni potrudil, da bi se posvetoval o prošnji, prešel je o nji kar na dnevni red. Prošileci so se pozneje obrnili do cesarskega namestništva v Trstu; a minuli ste skoraj že dve leti (Čujta, čujta! na desnici), namestništvo pa še sedaj ni odgovorilo, ne povoljno, ne nepovoljno na prošnjo 1400 slovenskih starišev. (Čujta, čujta! na desnici.) Kako bi grmeli gospodje na oni (levi) strani visoke zbornice, ko bi se kaj enacega prigodilo nemškemu prebivalcem v Pragi ali v katerem drugem češkem mestu, ako bi se predrzil cesarski namestnik na Češkem, da ne bi odgovoril na tako opravičeno prošnjo toliko časa! (Prav res! na desnici.)

Odvračamo od sebe vso odgovornost za prihodnjo Tržaške razmere. Ako pojde tako naprej, zginejo sicer najprej Slovenci v Trstu, toda, gospoda moja, nikar se ne vabajte: Nemci pojdejo kmalu za njimi! (Prav dobro! na desnici.) Razmere, katere sem popisal, tirjajo resno pozornost, in gospod naučni ministar ima tukaj jako široko in hvaležno polje, da pokaže svojo strogoet. (Prav dobro! in veselost na desnici.) Zali bog smo včeraj in danes slišali od gospoda ministra tako besede, da imamo malo upanja boljše prihodnosti. Zli se mi, da bodo naše tožbe in opomini utihnili brez vspeha ob njegovih ušesih, kakor pri njegovih prednikih.

Dopisi.

V Kozani, 24. maja 1887. — „Bralno društvo“ v Kozani, ki se je ustanovilo na prizadevanje tamošnjega g. učitelja, Hrabrostava Volariča, in nekaterih družin kozanskih odločnih narodnjakov koncem lanskega leta, priredilo je v dan 23. maja t. l. na g. A. Princiča obširnem dvorišči, ki se je bilo v to svrhe prav ukusno okrasilo, svojo drugo veselico. Spored veselice bil je raznovrsten in se je vršil v splošno zadovoljnost obilega občinstva. Osobito pa je lepo in harmonično petje kozanskih slavcev, kateri to ime po vsej pravici zaslužijo, občinstvo kar očaralo. Peti so mojsterako in po vsem dovršeno; posebno so se odlikovali v mešanem zboru. Vsak, ki jih je slišal, moral se je prepričati, da jednecega zbora na Goriškem nemamo. Da ima Kozana take pevce, zaslužita vzajemno vso zahvalo in čast gosp. Josipa Marinčiča, sedaj pevovodja v St. Ferjanu, ki je bil že pred 15 leti obudil in je potem več let vedil in gojil narodno petje v Kozani, in g. Hrabrostava Volariča, ki je začeto delo prevzel, popolnoma in do zaželjene vspeha dovedel. Bodi ta vrli narodnjak, ki je duša vsemu društvenemu delovanju, mnogim njegovim vrtnikom v vsgled in spodbudo. Prijetno iznenadila je občinstvo mlada 13 letna deklica, ki je

„Najlepši nasmehljaj“ kaj dobro deklamovala, kakor tudi druga mladenka, ki je v pesni „Pogled v nedolžno oko“ pokazala se kot prav dobra moč, ki ima srebrno čist glas in dobro voljo še napredovati. — Stritarjev trogovor „Pravo junaštvo“ vršil se je po vse hvale vredno; pa saj je bil tudi v najboljših rokah. Šaljivi prizor „Struklji“, ki je izzival obilo smeha in veselosti, bil je v prav spretnih rokah. Streha, vse se je smijalo, videč kuharja, ki je bil vedno v zadregi.

Veselo je iznenadil kozansko in drugo občinstvo prihod k veselici nekaterih gospodov iz Gorice. Ako hočemo, da bude seljak z nami, ke dar ga bode mo trebovali, treba da se one vzajemost kužeče in moreče aristokracije otresemo, ki zavira ljubezen, udanost in zaupnost malo obraženega do svojih voditeljev v narodni borbi. Torej „vočkrat med prosto ljudstvo“ bodi geslo našim prvoboriteljem.

Završujem svoje poročilo z nado, da napravi kozansko „Bralno društvo“ še mnogo takih veselice. Želeti bi bilo le, da bi odbor v prihodnje svojim veselicom kratkeje sporede odmerjal, veselice koj ob označeni uri začel in ne kakor pri zadnji celo uro pozneje; tudi ne morem zamolčati, da ni bilo umešno napraviti veselice na prostem v sedanjem času. Veselice na prostem morajo obsegati po mojem mnenju godbo in močan, najmanjše 40-50 oseb broječ pevski zbor, ako se hoče imponovati. Lorak,

Iz Brd, 25. maja. — Minule dni smo imeli preveč dežja in mrazote; naše upanje na bojišo prihodnost v pridelkih se je zelo ohladilo, a ni še šlo vse po vodi. On, ki oživlja in mori, hoče pokazati modrijanom kakor kmetom, da je naš pesnik pravo zadel, ko je v svoji kritikovani pesmi „Človeka nikar“ zapisal ono krščansko-filozofično načelo: „Ti sam (o Bog) si gospodar!“

Na tega gospodarja sveta in nebá stavi kmet in rokodelce zaupanje svoje; na Njega stavijo tudi rodoljubi nade svoje, upajoč, da podeli pravico zmaggo. Zato se ni treba bati mimogredočih neugodnih vremën.

Kozansko „Bralno društvo“ ni se ustrašilo žugajočih oblakov ter je priredilo dne 22. t. m. prav lepo besedo na prostem. Oblaki so imeli po zaukazu „gospodarja“ svoj počitek, samo prehladno je bilo pod njih šatorom. Udeležila se je gospoda in prosto ljudstvo od blizu in od daleč; tudi iz Gorice so je pripeljala na dveh vozeh odlična gospoda. Hvala ji!

Izpod Čavna, 24. maja. — Dan sv. Jurija razobesil je v bližnji Ajdovščini neki urar svoje znamenje, na katerem je prav debelo zapisal, da je „urmohar“. Debelo so gledali ljudje, ki so prihajali v trg, tega čudodelca. Slednjič se je vendar poverčilo, da se je mož spomnil svojega rodu ter da je namesto „urmoharja“ obezil nad svoja vrata urarja, katerega vsakdo razume. Prášal sem o priliki nekoga človeka, ali je mogoče, da se v Ajdovščini nahaja nemški napis. „Kaj hočeš?“ mi je odgovoril; „Kranjec je in Kranjec zdi se, da je lačen ali žejen, ako nima kake nemške primesi“. Upam, da zdaj ostane zvest svojemu rojstvu.

A zamolčati ne smem, da se nahaja v Ajdovščini še drugod nemški napis, kjer bi moral biti vsaj tudi slovenski, če že ne izključno slovenski. Ta napis ima na vesti c. k. poštar in telegrafar, ki se ne ravna po vzgledu drugih post, n. pr. v Gorici, v St. Petru, v Čepovanu itd., kjer imajo povsod tudi slovenske napise. Nadejam se, da ta urad, ki je radi ljudstva, bo imel tudi tak napis, ki je za ljudstvo in ne samo za „vandrovce“.

Politični razgled.

Razprava o proračunu za leto 1887 v Dunajskem državnem zboru vrši se že dalje časa. Govornikov in govorov o proračunu je toliko, da ni mogoče na vse ozir jemati v takem poročilu, kateremu je namenjen le tesen prostor. V minolih osmih dneh pretresoval se je na drobno oddelek poljedelskega ministerstva, pri kateri priliki je slov. poslanec Pfeifer prav živo in duhovito zagovarjal potrebo dolenjske železnice. Poslanec Vošnjak kazal je na nedostatnost, ki se godé vsled tega, da poštno posojilnice kupičijo ves denar na Dunaji. To pozročuje pomanjkanje denarja po posamičnih deželah. Inače pa ni bilo važnih in burnih razprav pri tej točki proračunovi. Burnejše in živahnjše so bile seje zadnjih dnij, ko je pričela razprava o justičnem ministerstvu. Že prvi govornik Bareuther zakadil se je hudo v Pražakov odlok za češke nadsodnije, ki še vedno ne dá mirovati levici, da si je dobila pri obravnavi istega predmeta v go-

sposki zbornici gorko lekcijo. Barenther se nadja, da bode narodna moč nemškega naroda še tolika, da ostavi tudi levica zbornico, kakor je ostavila nemška manjšina češki zbor. Z živimi barvami risal je poslanec dr. Ferjančič žalostne sodnijske razmere na Slovenskem v obče, posebno pa na spodnjem Štajerskem in Koroškem. Naposled stavil je predlog, ki je bil tudi sprejet, naj bi se pri nadsodnijah v Gradcu in Trstu nastavili adjunkti, ki so slovenščine oziroma hrvaščine popolnoma zmožni z namenom, da pridejo na sodnijska mesta. Minister Pražak je rekel, da se ne bode spuščal v razpravo o svojem znanem predlogu, ker je stvar že dovolj jasna, gledé pritožeb slovenskih pa je obljubil, da bode stvarno dal preiskovati vse razmere ter skrbel, da bode Slovincem na Štajerskem — pravica. O Koroškem in drugod ni ničesa rekel. Čudno! — Minister obžaluje ton, kateri se je v zbornici vdomaćil, pravi, da razumi sicer občutljivost in nezadovoljnost levničarjev, ki so 20 let slobodno gospodovali v Avstriji, a sedaj se jezé, ker morajo vladati s pomočjo tudi drugih narodov. Končno pozivlja vse prav misleče poslance, naj vstrajajo, dokler ne zasije solncej pravice vsem narodom, ter naj delajo v to, da bi se narodi sporazumeli. Za tem krepkim govorom repenčil se je celjski poslanec Foregger proti Ferjančiču, češ da slovenščina ni še godna za sodnijo. Zavernil ga je prav dobro poslanec Vošnjak, kateri je navajal različne nedostatnosti v sodnijskih zadevah na spodnjem Štajerskem. Razprava se še nadaljuje, a zdi se, da bode v petek pred Binkoštni zadnja seja v tem zasedanji. Poslanci odidejo potem vsak na svoj dom. Ko reši še gosposka zbornica proračun, končano bode do jeseni parlamentarno življenje.

Pogodba med Avstrijo in Ogersko za prihodnjih 10 let dobila je že cesarjevo potrjenje, torej za 10 let bomo spet v miru.

Danes zaključil se državni zbor na Ogerskem s prestolnim govorom, včeraj so končale seje, v katerih sta predsednika obeh zbornic naštevata znamenita dela tega zasedanja. Tudi hrvaški sabor se je zaključil, poročilo, naznanja joče to dogodbo, je bilo zelo kratko. Večina imela je veliko silo, ker se je bala nasprotnih strank. Celo nemškim listom ne dopada postopanje madjarsko v tem oziru, ki bode rodilo vsekako nepovoljen sad.

V zunanji politiki vieče vso pozornost na se Francija. Tam je nastala ministerska kriza, ki ni še rešena. Prva zapreka temu je razkosanje republikanske stranke, potem pa menda tudi predsednik ljudovladi Grevy, ki bi rad imel ministerstvo brez vojnega ministra Boulanger-a, kateri je Nemcem trin v peti. Javno mnenje se temu silno protivi, zato pa traja kriza že osem dni. Grevy je dal nalogo Floquet-u, naj sestavi ministerstvo brez generala Boulanger-ja, a zadnja poročila pravijo, da se to ni in ne more posrečiti, ker je Floquet Rusiji nevšečen. Najbrž bode sprejel bivši minister Freycinet to nalogo, katero je že imel pogodno, da sprejme drugega vojnega ministra; zadnji pogoj najbrže sedaj odpade.

V Belgiji je mnogo tisoč delavcev dela ustavilo, vlada je radi tega v velikih zadregah, ker se boji izgredov. Tako zvano socijalno vprašanje trka vedno močnejše na duri stare Evrope; izvestno je, da bode treba to vprašanje rešiti, če ne, bo huda.

Domače in razne vesti.

Vzvišeni gospod Sisinijski baron Pretis, tržaški namestnik, ki biva od 1. maja naprej mej nami, obiskal je, kakor pripoveduje tržaški vladni list, 20. t. m. s soprogo baronico namestnico pleteničarsko šolo v Poljanu (Fogliano), kjer je bil slovesno sprejet od raznih dostojanstev in ljudstva. Gospod namestnik in soproga sta se jako povoljno izrekla o napredku v rešeni šoli ter sta se povrnila še tisti večer v Gorico, kjer stanujeta pri tastu, oziroma očetu pl. Boekmannu. — Po nasvetu zdravnikovem hodil Njegova vzvišenost iz zdravstvenih ozirov mnogo na sprehod v okolico goriško in sicer večinom peš, samotaj ali pa v družbi. Na nekem takim sprehodu

v Št. Maver ob gori sv. Valentina pripetila se je gospodu namestniku ta teden majhna nezgoda. Ne poznajoč narave ostrega kamenja in gladkih, nepodkovanih čevljičev, stopil je tako nesrečno, da je pretrgal klobuk. Obžalujemo nesrečni pad visokega gospoda ter se nadejamo, da kmalu okreva brez zlih nasledkov ter da ohrani tudi dalje svojo naklonjenost naši lepi okolici, katero počesčuje s se svojo navzočnostjo.

Duhovske zadeve. Č. g. Ivan Murovec, bivši vikar v Logjah, šel je kot tak v Sedlo; na njegovo mesto prišel je č. g. Ivan Kumar, bivši kaplan pri Sv. Luciji na Mostu. — Umrli je Jožef Schauli, kaplan v Št. Petru pri Gorici, rojen 3. febr. 1803, v duhovna posvečen 21. sept. 1834. — Za goriško nadškofijo bodo letos posvečeni naslednji gg. bogoslovci četrtoletniki: Stacul Karol iz Medoje, Stubelj Leopold iz Branice in Žigov Franc iz Ajdovščine. Č. g. Andrej Žnidarčič mlajši, kaplan v Prvačini, imenovan je vikar na Gradišči namesto č. g. Simona Gregorčiča, ki je radi zdravja sluzbo popustil.

Imenovanja. Karol Fiegl, c. k. sodnijski pristav v Gorici, imenovan je okrajni sodnik na otoku Krku (Vegia). Dr. Peter Lahnar, Ponikovski domačin, c. k. konceptni praktikant v Trstu, imenovan je koncipist. Aleksander Schemerl, c. k. namestništveni svetovalec v Trstu, prestopil je kot vladni svetovalec k deželni vladi kranjski. Č. g. Angel Centazzo imenovan je učitelj na c. k. deški vadnici v Gorici z nalogo, da bo poučeval kršanski nauk.

Bakljado nameravajo napraviti nekateri ljudje, kakor se govori knezu Hohenlohu, ko se vrne v Dunaja v Gorico. Baklonosci in odškodnina delavcem bi bila pripravljena; manjka še razlog, radi katerega bi mu posvetili. Nekateri menijo, ker je zagovarjal italijanski patriotizem; drugi, ker je poudarjal imenitnost nemškega jezika; tretji, ker je imenoval italijanski jezik omikan, česar neki ljudje, sodeči jezik po svojem vedenju, niso še vedeli; četrta, ker je dal Slovincem par bro; zopet drugi, ker se je pokanal tako modrega politika in zgodovinarja, da je prišel celo v „Kikeriki“; a večinom zato, ker je s jezikom ubil irredento, kakor sv. Jurij s sulico zmaja, in ker je poslanec svojega mandaterja. Nam se zdi ta zadnja dva razloga odločilna, kajti kdor časti poslanca, časti pošiljatelja, in kdor je prijatelj „junaskih“ del časti „junaka“.

Državno policijo dobi Gorica namesto sedanje mestne. S početka se nastavi 12 muž, katerim bo naloga vzdrževati javni red, skrbeti za varnost življenja in premoženja ter sturiti marsikaj, kar do zdaj se ni storilo. Napadi nekaterih zapeljancev na c. k. vojsko dali so baje povod tej naredbi. Mesto bo morale donášati svoj delež, da se bo vzdrževala državna policija. Sedanje starašinstvo odmenilo je v ta namen 2500 gl.; vlada se ni še izrekla o tej svoti. Pred leti odvzela je država goriškemu mestu pobiranje davkov, zdaj mu odvzame policijo, in tako bo magistratovanje in starašinstvo vedno lažje.

Poezije Josipa Pagliaruzija-Krilana, katerih I. zvezek je izšel v Hilarijanski tiskarni v Gorici, razprodajajo se dobro, kar kaže, da naš narod ceniti svoje može in da jih ume. „Slov. Narod“ piše o tem zvezku to le: „Zopet je naše slovstvo obogatelo za lepo novo knjigo, Krilanovih poezij prvi zvezek. S pijeteto vzeli smo knjigo v roke, in prečitali jo, ponovila se nam je domoljubna bol, da njega, ki je zasejal tako nežne, tako duhteče cvetke v naš leposlojni vrt, ni več mej nami, da je prerana smrt vzela nam toli krasno razvijajočega se moža in s tem uničila vse iskrene nade, ki jih je vanj stavela njegova ožja domovina in ves narod slovenski. Njega ožja domovina videla je namreč v Krilanu svojega bodočega prvoboritelja in političnega vodjo, ki bode nadaljeval po njegovem očetu zapričeto deio, narod pa uzornega, jekleno značajnega sina in nadobudnega lirika, kar je bil pokojni Krilan v besede pravem pomenu. Srce mu je bilo vneto za vse, kar je lepega in blagega, polno ljubezni do domovine, do svojih dragih, polno hrepenenja po divnem gorskem svetu, katerega se spominja v otožnih stihih. Trpka otožnost odmeva nam v resnici iz večine Krilanovih stihotvorov. Kaj je uzrok tej otožnosti, pove nam sam. V vseh pesnih se kaže pokojnega Pagliaruzija izredna pesniška nadarjenost, lepe vzvišene misli, izborna tehnika in jako blagoglasen jezik, zatorej jih vsem rodoljubom najtopleje priporočamo, zlasti pa jih nekaterim pesnikom stavimo v izglede. Kar se tiče vnanje oblike omenjenih poezij, z veseljem konstatujemo, da je jako lepa. Tisk in papir je lep, vse prav skrbno in z ukusom prirrejeno, vezani izvodi pa imajo tako lepe platnice, da je ta knjiga kakor nalašč za darila ob godovih, za piruhe in ob raznih drugih prilikah.“

Andrej pl. Komel Sočebanski, c. k. major v pokoji, naš rojak, izdal je v drugem popravljenem in pomnoženem latisu svojo slovensko slovnico za Nemce. (Kurzfassung praktische Grammatik

der slovenischen Sprache für Deutsche.) Na 252 straneh velike osmerke obsega razen slovnice, kateri so dodani pri vsakem pravilu izgledi in vaje, tudi daljše vaje, katerim so predmeti večinom iz vojaškega življenja, ter slovensko-nemški in nemško-slovenski slovarček. Slovnica je pregledna, pravilna, praktična in primerna za Nemce, ki se hočejo učiti slovenskega jezika, posebno za vojake. Zato jo je visoko c. k. vojno ministerstvo potrdilo za kadetne in druge šole. Pisatelju, ki je izdal užo mnogo vojaških knjig v v slovenskem in nemškem jeziku, čestitamo k njegovemu uspešnemu trudu, v katerem koristi premnogo državi in narodu. Knjiga je tiskana v Celovci v tiskarni družbe sv. Mohora in stane mehko vezana 1 gl. 30 kr.

Drobne novice. Letos vemo le iz pratike, da smo v maju; vreme nam tega ne kaže. Dež in hlad vrstita se dan na dan; v hribih imeli so pa celo sneg še zadnje dni. — Kip Matere božje brez madeža spočete s kararskega marmorja blagoslovlil jo izv. g. knezo nadškof protokolo sredo pred vrati velike cerkve, nad katere se je potem vzdignil, da bo v kiné prednji cerkveni stenl. To je zadnje delo r. Castellanija za svojo župnijsko cerkev. — Kornl poveljnik finl. baron Kuhn mudil se je tri dni v Gorici, da je ogledal posadsko in bližnji svet. — Vitez Rinaldini, dr. Defacis in dr. Bohata iz Trsta bili so te dni na Dunaji. Zdi se, da hkratno potovanja upravnege, sodnijskega in zdravstvenega načelnika na Dunaj ni brez pomena, tor da se išče pojasnila nekim zadevam. Baron Pretis je bil med tem v Gorici. — Pesmi Simona Gregorčiča preložil je na češki jezik Vojtek Pakosta, katehet na dokliskl šoli v Pragi.

V državnem zboru potegovala sta se za zboljšanje kmetijskih razmer Franc grof Coronini in Ivan Naberger. Prvi je priporočal, naj bi se vendar sklenila postava, ki bi določevala, kdaj in kako je treba kmetu davke odpisati, kadar ga vdarilo ulmo ali škode po raznih trtnih in drugih boleznih, ker dosednji ministerski odloki v tem oziru, ki naj bi se boljše izvrševali, so nezadostni in nepopolni. Drugi je stavil resolucijo, naj bi država odločila tri stipendije po 140 gl., ki bi se podeljevali vsako leto mladeničem iz tržaške okolice, da bi obiskovali deželno kmetijsko šolo v Gorici. Priznanje in hvale zaslužita oba gospoda, ki sta se s toplimi besedami spomnila ubogega kmeta. Naj bi le vlada ališala na pravo uho.

„Katoliško bralno društvo“ v Št. Ferjanu v Brdih, ki pod vodstvom g. Janeza Juga prav dobro napreduje, smislilo si je lansko leto novo društveno zastavo, katero je izdelal sloveči tovarnar za cerkvene potrebščine Zambach na Dunaji. Drugo nedeljo po Binkoštih 12. junija blagoslovi društvo svojo zastavo med cerkveno slovesnostjo, ki se bo tisti dan vršila. Popoldne priredi pa slavnostno besedo, katere se udeleži mnogo sosedov in prijateljev iz Gorice, Cerovega, Kozane, Kojskega in drugih bližnjih ter tudi daljnih krajev. Čestitamo rojakom v Št. Ferjanu, ki tako vrlo napredujejo v narodni omiki, ter želimo, da bi se namerovana slavnost izvršila prav dostojno in sijajno v čast Bricem in došlim gostom.

V Benetkah postavili so Viktorju Emanuelu, kralju zjedinjene Italije lep spomenik. Na visoki podlagi stoji konj, ki nosi kralja poštenoviča (il re galantuomo) na svojem hrbtu. Primorski listi opisovali so obširno slavnost, ki so se vršile, ko se je spomenik odkril. Zadnje dni prinesli so listi vest, da hudobna roka je spomenik užo poškodovala. To naznanjamo le radi tega, ker primorski „žurnalisti“ so silno glasni, kadar se zgodi kak nered v Ljubljani, ali slepi in gluhi, kadar razsajajo njih poulični somišljeniki v Benetkah.

„Duhovni pastir“, katerega ureduje s sodolovanjem več duhovnov Anton Kržič, katehet v Ljubljani, izšel je v svoji 6. številki z obilnim in izbranim gradivom. Za vsako nedeljo in praznik ima po dva izvršena ali le osnovana govora; razen tega še pogled na slovstvo ter kot doklado apologetične razgovore in pedagogiko. Izhaja vsak mesec in velja za vse leto 4 gl.

Koroških bukvic, katere izdaje Filip Haderlap Jurjev v Celovci slovenskemu ljudstvu v poduk in kratek čas, izšla sta drugi in tretji snopič, ki staneta po 10 kr. Naročnino sprejema pisatelj in sicer za šest snopičev ob enem, to je po 60 kr., ki naj se mu pošljejo s pošto nakaznico.

„Zvončki.“ Zbirka pesnij za slovensko mladino. Nabral Anton Brezovnik, učitelj. Natisnili in založili Kleinmayr & Bamberg v Ljubljani. 356 strani v 8°; v platnem hrbtu 1 gl. 30 kr. Pisatelj govori v predgovoru k svoji zbirki tako le: „Obče znano je, da naše ljudstvo nad vse rado prepeva, da ga ni težavnega dela dovolj, da bi si ga Slovenec z veseljem petjem ne krajšal. To veselje do pesnij kaže se že pri učni naši mladini. Kot mnogoleten kajžničar na tukajšnji narodni šoli in tudi drugače prepričan sem se, kako silno ona rada bere pesni, če jih tudi prepevati ne zna. Zato pa, da naše mlade slovstvo do sedaj ni imelo za svojo primerne

pesenske knjige, kajti dr. Razlag-ovo „Pesmarico“ zavoljo obilnih političnih in erotičnih pesnij pač ne moremo z mirnim srcem nežni mladici v roke dati. Da bi temu neprijetnemu nedostatku nekoliko v okoliščini, začel sem po raznih naših knjigah in časnikih za to primernih pesnij nabirati in plod tega mojega nabiranja podajam tukaj mihi naši mladini. Pri nabiranju nisem kar nič gledal na to, se li dá ta ali ona pesen peti ali ne, nego gledal sem edinc le na to, je li ima kaj odgojujočega, srce blažočega v sebi ali ne. Zato ta moja zbirka ni nikakoršna „Pesmarica“ v ožjem pomenu, nego služi naj naši mladini le bolj v čitanje, deklamovanje itd.“ Tem besedam nimamo drugega dostaviti nego da so popolnoma resnične in da je g. nabiratelj svoj lepi namen v veliki meri dosegel. Naj bo torej knjiga topla priporočena roditeljem, in vzgojiteljem mladine, da jo priskrbe svojim varovancem in vzgojencem. Dobiva se tudi v Gorici.

Listnica uredništva. Iz Brd dobili smo dopis o neredih v Cerovem, ki smo ga morali za danes odložiti. — Dopis izpod Čavna v 20. številki, uročil je v neki občini napad na človeka, ki ga ni pisal. Dotičniki so se prenatgllili v svoji sodbi, katera je popolnoma krivična.

Zahvala.

Imeni dveh blagih človekoljubov, ktera sta na sijajen način dokazala svojo prijateljsko ljubezen našem rajnkemu Antonu, nosim sicer globoko vtisnjeni v hvaležnem svojem srcu, a ker sta me preobločila z dobrotami, vskipuje mi srce, da jima moram tudi javno izraziti svojo iskreno hvaležnost. Gospod dr. Andrej Lisjak mi je podaril svoj vedmo-sečni neumorni trud okolo rajnkega, ktere mu je sč zdravnisko umetnostjo in ob enem s prijateljsko besedo olajšaval muke, prizadete po neozdravljivi bolezni; gospod prof. Julij pl. Kleinmayr pa je vlival rajnkemu za časa zadnje bolezni tolažbo v potrto srce in prizadeval si je z visokodušno požrtvalnostjo, da je uredil naše gmatne zadeve in da je z puščeni družini v osodopolnem času zvevalo na struni stal z modrim svetom in z dejansko podporo, nabrano v prijateljskih krogih. Obema in vsam drugim dobrotnikom javljam iz globine srca: Bog tisočkrat plati!

V Gorici, 26. maja 1887.

AMALIJA vdova HRIBAR.

OZNANILO.

Uljudno naznanjam slavnemu občinstvu, da svejo novo tovarno za

VODOSODO

in za

sók iz sadja

na Dunajski Cesti (Via Staragora, 4)

odprem 1. maja t. l. ter da se bom prizadeval, da bom služil slavno občinstvo vedno z najčistejšo in najzdravejšo šumečo pijačo.

Ob enem naznanjam, da moji sifoni so večji od onih, ki so v navadi v drugih tovarnah.

Spoštovani odjemniki, tudi zasebniki, dobijo po zahtevanji blago v hišo, voznine prosto.

V mnogo odjemanje priporoča se spoštljivo
F. WANÉK.

Naročila sprejemam v svoji pisarni v kosa rni na Travniku.

Na prodaj

je v Oseljanu Šempaske županije

POSESTVO,

obsegajoče lepo zemljišče, ki meri enajst njiv, gozda in orane zemlje, zasajene s fitami, ob vožnji cesti, ki vede od Lijaka v Karnico, — ter prostorno in lepo hišo za kolona (kmeta). Čez posestvo teče vode za eno mlinsko kolo, ki nikoli ne usahne. Kdor želi kupiti, naj se oglasi pri upravništvu lista, ki pové lastnikovo ime.

Razpis dražbe.

Po sklepu cestnega odbora Tominskega oddajo se po javni dražbi sledeča dela na saadovni cesti kraj Idrije:

I. Delo popravljjanje ceste pri Modreji, cenjeno 1635 gl. 98 kr.

II. Delo popravljjanje ceste pri Sv. Luciji, cenjeno 1985 gl. 72 kr.

III. Delo razširjanje ceste med 17 in 18 km. pri Tribuši, cenjeno 1851 gl. 82 kr.

Dražba se bo vršila v pisarnici cestnega odbora v Tominu 6. junija t. l. ob 11. uri predpoldne.

Podjetnik dela moral bo položiti kavnije 5 od sto.

Natančneji pogoji dražbe, kakor tudi dotični načrti in nadrobni predarek stroškov, razpoloženi so v tukajšnji uradnji.

CESTNI ODBOR V TOMINU,

21. maja 1887.

Načelnik.

Devetak.

V Najem

oddá se hiša v Rihemberku (v „Vasi“) na skladovni cesti, pripravna za gostilno in štuceno ali tudi za pekarijo. S hišo ste združeni tudi dve kleti, ena manjša, druga večja, podzemska; oddati se obe ali ena, kakor ljubo.

Kdor želi o tem več zvedeti, odgovarja mu:

Anton Mahnič,

posesnik v Kobdilji, P. Štanjel.

Slovenske molitvene in spodbudne bukve.

Nasleduje knjige iz zaloge Matije Gorberja v Ljubljani:

A. Za mladino.

Hrisogon M. Kruh angoljski. — Pintar L. Sveti Angolj varh. — Nebeške iskricice. — Pobožni otrok. — Volčič Janez. Jezus in Marija moja ljubezen. — Pustite te male k meni, ker njih je nebeško kraljestvo.

B. Za odrasle.

Čast Bogu na višavah in mir ljudjem na zemlji. — Ključ nebeških vrat. — Jeran L. in Zamejic A. Lijka v Božjem vrtu. — Lah V. Sv. Alojzij. — Lazar A. Jezus Kristus devicam svojim nevestam na sorce govori. — Pintar L. Mašine in druge molitve. — Rozman I. Dekljiške bukve. — Slava Marije Device II. del. — Volčič Janez. Božja pot k naši ljubi Gospej presvetega serca. — Getzemani in Golgota. — Gospod usliši mojo molitev. — Sveti misijonski križ. — Marija zгодna Danica, mati milosti Božje. — Naša ljuba Gospa presvetega serca. — Stopinje k popolni ljubezni Božji. — Sveia ura moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni Božje. — Vertec nebeški. — Vijolice bratom in sestram družbe vednega češčenja sv. Jožefa. — Zlata šola.

C. Pobožne knjige.

Bratovščina sv. Ursule. — Volčič Janez. Devetdnevica k naši ljubi Gospej presv. Serca. — Petdeset zdihljejev k Mariji Devici. — Ura moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni.

D. Knjige za službo božjo.

Molitve pri očitni službi Božji. — Sveti Listi in Evangeliji. — Angeljska služba za strežbo pri sv. maši.

E. Pesmarice.

Volčič J. & Jeran L. Svete pesmi III. in IV. knjiga.

Te knjige dobivajo se vedno, raznovrstno vezane, kakor: v usnji, platnu, v rujavem usnji, sč slonovo kostjo ali s ponarejenim kristalnim steklom, pri

V. Sandrinelliju

Via S. Sebastiano št. 3
v Trstu.

Naročitbe izvršujejo se točno in hitro na vse strani.

Št. 757.

Razpis učiteljskih služeb.

V tem okraji razpisujejo se s tem službi učitelja - voditelja enorazrednic v Gergarji in v Kalu ter služba učitelja in služba učiteljice.

Dohodki vseh služeb so 3. plačilne vrste poleg dež. š. postav 10. marcija 1870. in 4. marcija 1879.

Prošnje s postavnimi spričevali sposobnosti — za zunanje prosilce tudi sč spričevalom c. k. okrajnega zdravnika — je vložiti do 12. julija t. l. sem le po predpostavljenih oblastnijah.

C. K. OKRAJNI ŠOLSKI SVET

v Gorici, 20. maja 1887.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji za pol leta glđ. 2.30; za četrt leta glđ. 1.15.

Št. 841Op.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà), ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici, naznagna, da dne 20. junija t. l. začne javna dražba (kant) nerešenih zastav I. četrt leta 1886, t. j. tistih, ki so bile zastavljene januarja, februarja in marca 1886.

Ravnatelj: KONRAD pl. FABRIS.

Mnogo prihrani,

kdor kupi obleko v

krojačnici Ignacija Steinerja,
ki je največja v Gorici

v kateri se dobi vsak čas na veliko izbiro narejena obleka po naslednjih cenah:

Popolna pomladanska obleka za gospode	od 8 do 30 gl.
„ „ „ „ dečke	„ 6 „ 15 „
„ „ „ „ otroke	„ 3 „ 10 „
Površne pomladanske ruknje za gospode	„ 8 „ 30 „
Pomladanski tiki	„ „ 5 „ 15 „

Vrhu tega bogata zaloga vsakovrstne robe iz raznih tovarov po naročilu vsled mere, ki se izvrši točno in hitro. Uzorec na zahtovo brezplačno in prosti poštnine.

Novo došli dolmani najnovejšega kroja od 8 do 50 gl. za gospde. Šaki za gospde od 4 do 15 glđ.

Naznanilo.

Javljam slavnemu občinstvu, da sem opustil, go stalno „pri Konjčiku“, Via Morelli št. 49, ter se preselil v Lovisonovo hišo, Via Ci pressi št. 4, kjer bodem imel vedno pripravljene sobe za popotnike in velik hlev (štalo) za konje in volle. Kakor do sedaj, skrbel bodem tudi odsej vedno za izbrano in naravno vino, za izvrstno kuhinjo in dobro postrežbo.

Priporočam sč svojim dosedanjim gostom in družemu občinstvu, naj bi me v obilnem številu obiskovao.

V Gorici, dne 19. maja 1887.

Štefan Kafol,
gostilničar.

Po najvišjem povelji Njeg. ces. in kr. Velikanstva Bogato založena, po c. k. vodstvu loterijskih prihodkov zagotovljena

XII. DRŽAVNA LOTERIJA

za skupne vojaške dobrodelne namene

10.128 dobitkov

v skupnem znesku 201.000 gold.

in sicer: 1 glavni dobitok s 60.000 glđ., 1 glavni dobitok s 15.000 glđ., 1 glavni dobitok s 5000 glđ. enotne papirne rente, s 30 pred- in podobitki, potem 5 dobitkov po 1000 gl., 40 dobitkov po 200 gl. in 50 dobitkov po 100 glđ. enotne papirne rente, slednjč dobitki v gotovini v skupnem znesku 100.000 glđ.

Srečalo se bo nepreklicljivo 5. julija 1887.

Srečka stane 2 glđ. a. v.

Natančneje določbe obsega igralni načrt, ki se do biva brezplačno pri oddelku za državno loterijo (Stadl, Riemergasse 7, 2. Stock, im Jacoberhofe), kakor tudi pri mnogobrojnih razpečalcih.

Srečke se dopolnjejo poštnine proste.

Na Dunaji, meseca aprila 1887.

C. k. vodstvo loterijskih prihodkov,
oddelek za državno loterijo.